

Brajda, še malo slanine! Takole, vidite, in sedaj na svidenje! Čakajte, prižgite si cigareto! Kdaj boste gotovi?»

«Če gre posreči, v dveh, treh tednih!»

Plosknil mu je v roko ter ga spremil do vrta.

Zavžite čašice konjaka so ga v resnici osvežile.

Izza gora so se že križali svetlo nabrušeni meči napovedujočega se solnca. Visoka smreka je izpustila iz objema svojo družico, v lahnem vetru se je sprostrla v lastno smer. Bilke, še rosne od poljubov, so vztrepetale ter sramežljivo pogledale pisane rože, odpirajoče svoje kelihe. Zemlja je obmolknila, najtišje šepetanje noči je ugasnilo in ko so prve razposajene tice švignile izpod krila dreves, da razodenejo solncu tajnost noči, so že planili izza modrih grebenov razpenjeni belci solčnega voza ter teptali čez zemljo, da so pršele iskre pod njimi na vejah, poljih, gorah. Izdihnil je poslednji nemir. Trave, rože, ponosna drevesa so se zasmejala, ko jim je bleščeče solnce dražilo oči z žugajočimi žarki za njih skrivnosti. Tudi Brajda ga je smehljajoče pozdravil: «O, kdaj si vstalo danes zjutraj? Pol zemlje si že preromalo. Marsikateri lahkonomgi Japonki si otrlo solze, potolažilo in razjasnilo skrbi polno obličje kleče te pričakujoče Arabke, preneslo si vročo molitev bdeče Turkinje v svetišče črnega kamna, daj, zasmey se tudi hčerki naše zemlje, preženi ji zle misli, požgi pajčevino sovraštva, s katero jo je omrežila nocojšnja noč. Poglej v njeno izbo in njen obraz se posmeje.»

Od solnca oblit je stopal proti domu in doživetje noči se je izločilo iz njega v dolgo senco, ki mu je zvesto sledila po travnikih.

(Dalje prihodnjič.)

Fran Albrecht:

Iz knjige ljubezni «Moj beli albatros.»

I.

Plazovi obupov in črnih strasti
so lili se mi čez dušo
v mrzli pomladi moje mladosti.
Ni še pognalo mi cvetje, ni še ugasnila noč.

Temnó sem gorel z nečistim plamenom
v arktičnem jutru, nad velemestom
se dim je valil nalik želvam ogromnim,
črnoognjeni dim moje duše.
Takrat sem Življenje proklel.

× Fran Albrecht: Iz knjige ljubezni «Moj beli albatros». ×

In s studom sem se obrizgal kot gobavec z grehom.
In vedel sem, da ni Boga,
in da je človek degenerirana žival,
grizoča z umetnimi zobmi.
Tokrat nisem več živel življenja.

Živel sem Kaos!
Bil sem kamen, ležeč v jarku,
in plitka, kužna mlakuža krog njega
in strupena, tuberkulozna tema nad njim.
In bilo ni luči ne znotraj, ne zunaj,
ne slutnje luči. Bilà je temà.

In potem je zasijalo od mirijad bliskov,
ko je skočila zemlja s tira
in je zagrmelo v oceane vesoljstva
v divjem neurju.
Jaz pa sem padal na tla
nalik velemu listju z drevesa.

In skozi rdečo temo, ki je slepela oči,
je oživela Groza. Groza kreature.
Gledanje slepega. Življenje mumije.
Razum blaznega. Zdravje okuženega.
In v krčih bolestnega žara se zvijal je veli list.
Tokrat sem pričel goreti.

Goreti s tihim, plahim, belim plamenom,
kakor golob, ki kroži nad streho gorečo.
Bil je moj dom. Moja mrtva ljubezen.
Tihi, plahi, beli moj plamen,
moj beli albatros!

Krila svoja razpel sem nad njim
in pričel sem leteti. Vonj zemlje domače
je nosil mi krila.

In bila temà je temnejša in rdeča in vse bolj grozeča
in stala je kakor birič na pragu vsakega doma
in trgala iz njega Življenje ter Smrti ga žrtvovala.
Jaz sem proklel jo, zločinsko temo, zaslutil sem váse:
Váse in v svojega brata. V skrivnost svetotajno
Življenja.

Tokrat sem pokleknil na tla
in sklenil sem roke in molil:

Trpljenje je oče Življenju,
a mati mu je Ljubezen.
In kdor ni nikoli umrl,
ne bo nikoli živel.

Z molitvijo v srcu sem stopil na travnik,
ko noč je ugasnila, cvetje pognalo.
Na pragu hiše je stala žena
z roko na srcu in z rdečo rožo,
moj beli albatros!

II.

Razpniva krila, albatros,
razpniva, poletiva,
adijo, sreča kriva!
Že z vozom čaka Helios.

Midva, svobodni ptici,
voziva se nad svetom,
s širokim, smelim letom
utéciva temnici!

Proklet je, kdor na tleh čepi
golazen v črni prsti,
še pop ga ne prekrsti,
če bog mu kril ne podeli.

In gloda, grize, rije
in plah in sužnji gine,
a kadar solnce sine,
se v svojo luknjo skrije.

A kdor je solnca sin, gori
in vekomaj bo gorel.
V plamenu sinjem orel
preko svetov leti.

In nama oče Helios
je srca dal ognjena,
iz luči dva plamena
razpniva krila, albatros!